

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

1950

Vragen van de leden **Teeven** (VVD) en Kuiken (PvdA) aan de ministers van Justitie en van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties over *het bedreigen van ambulancepersoneel in Uden*. (Ingezonden 30 januari 2009)

1

Kent u de berichten «Ambulancepersoneel slaat op de vlucht»¹, «Snelrecht voor belager ambulance»² en «Toch dagvaarding voor bedreiger van ambulancepersoneel»?³

2

Waarom werd een 31-jarige inwoner van Uden die verdacht wordt van bedreiging van ambulancepersoneel in vrijheid gesteld? Waarom heeft het Openbaar Ministerie (OM) geen voorlopige hechtenis gevorderd, gezien de gemaakte afspraken tussen u en het College van Procureurs-generaal?

3

Hoe verhoudt de genoemde invrijheidstelling zich dit tot de landelijke aanpak van geweld tegen hulpverleners in het algemeen en het geweldsprotocol inzake hulpverleners in het bijzonder? Wat is de stand van zaken met betrekking tot de landelijke afspraken over een eenduidige en snelle afhandeling van aangiftes door politie en het OM? Was het OM in Den Bosch niet op de hoogte van uw beleid?

4

Deelt u de mening van het politiekorps Brabant-Noord dat de vrijlating «niet in lijn [is] met de landelijk afgesproken harde aanpak van geweld tegen hulpverleners»?³ Zo ja, wat gaat u ondernemen om er voor te zorgen dat in het vervolg wel gehandeld wordt volgens die landelijk afgesproken aanpak? Zo nee, waarom niet?

5

Heeft de publiciteit rond deze zaak en/of een gesprek tussen de korpsleiding en de hoofdofficier van justitie ertoe bijgedragen dat er alsnog een dagvaarding is uitgegaan voor een snelrechtzitting?

6

Bent u van mening dat er met het dagvaarden van de 31-jarige verdachte op 26 januari 2009 voor een zitting op 30 januari 2009, dus respectievelijk twee en vijf dagen na het feit, voldoende sprake is van lik-op-stuk-beleid? Zo ja, waarom? Zo nee, waarom niet?

¹ Algemeen Dagblad, 25 januari 2009.

² www.omroepbrabant.nl, 27 januari 2009.

³ de Volkskrant, 26 januari 2009.

Antwoord

Antwoord van staatssecretaris **Albayrak** (Justitie), mede namens de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (ontvangen 17 maart 2009), Zie ook Aanhangsel Handelingen, vergaderjaar 2008–2009, nr. 1613

1

Ja.

2

De verdachte van de bedreiging van de ambulancemedewerkers is de 31-jarige zoon van het slachtoffer van de steekpartij. Deze man is aangehouden en vervolgens in vrijheid gesteld. Er waren geen gronden hem in voorlopige hechtenis te nemen. De onderzoeksgrond was niet aanwezig aangezien de verdachte de bedreiging had bekend en geen nader onderzoek noodzakelijk was. Concreet gevaar voor herhaling was evenmin aanwezig. Als voorlopige hechtenis niet mogelijk is vanwege het ontbreken van juridische gronden, ligt het op basis van het beleid ten aanzien van geweld tegen werknemers met een publieke functie in de rede de verdachte een dagvaarding uit te reiken. Op 26 januari 2009 is een dagvaarding aan de verdachte uitgereikt voor de snelrechtzitting van 30 januari 2009. Inmiddels heeft deze zitting plaatsgevonden. De verdachte is veroordeeld voor bedreiging met openlijke geweldpleging.

3

De landelijke aanpak van agressie en geweld tegen werknemers met een publieke taak, onder wie hulpverleners, gaat ervan uit dat agressie en geweld nooit mag lonen. Dit beginsel is hier van toepassing. In deze concrete casus heeft geen in verzekeringstelling plaatsgevonden omdat het OM in dit geval gemeend heeft dat er onvoldoende grond was om de verdachte vast te houden. Zie hieromtrent het antwoord op de vragen 2 en 6.

Afgelopen najaar zijn in opdracht van de ministers van BZK en van Justitie twee onderzoeken afgerond. Het eerste betrof een onderzoek naar de behandeling geweldzaken tegen politieambtenaren en de bejegening van slachtoffers daarvan door politie en OM. Het tweede onderzoek betrof een evaluatie van de Polarisrichtlijn inzake geweld tegen kwalificerende slachtoffers, waaronder werknemers met een publieke taak. Uit deze onderzoeken blijken de daadwerkelijke effecten van de aanpak van agressie en geweld tegen werknemers met een publieke taak, waaronder ook het ambulancepersoneel. De gezamenlijke beleidsreactie van de ministers van BZK en Justitie ten aanzien van deze twee onderzoeken, is inmiddels met de onderzoeksresultaten aan uw Kamer toegezonden. De te treffen maatregelen vormen de opmaat voor het maken van eenduidige afspraken voor politie en OM voor het opsporings- en vervolgingsproces inzake agressie en geweld tegen werknemers met een publieke taak.

4

De aanpak van agressie en geweld tegen werknemers met een publieke taak kenmerkt zich door een stevige aanpak van daders. Daarnaast wordt ingezet op het voorkomen van agressie en geweld en het helpen van werkgevers bij het uitoefenen van hun publieke taak en de bescherming van hun werknemers. Uitgangspunt hierbij is dat er altijd een reactie volgt als een dader een werknemer met een publieke taak agressief bejegent of geweld aandoet. Dit betekent dat de pakkans groot moet zijn zodat de dader verantwoordelijk wordt gesteld voor dit gedrag, de op te leggen straffen hoog zijn en de dader zoveel mogelijk financieel aansprakelijk wordt gesteld. Dit alles is in dit geval gebeurd.

De invrijheidstelling doet hier niet aan af; deze is op juiste juridische gronden genomen, zie het antwoord op vraag 2.

5 en 6

Ik ben van mening dat het OM snel en adequaat heeft gehandeld. Ook is een straf opgelegd conform het tenlastgelegde. Ik ben van mening dat hier sprake is van een «lik-op-stuk» reactie.

Het OM heeft in het onderhavige geval – gelet op de ernst van zaak – gezorgd voor het snel uitreiken van een dagvaarding, te weten op de dag na het incident. Vervolgens heeft het OM in overleg met de rechtspraak op een zeer korte termijn een zitting geregeld voor de behandeling van de zaak van verdachte. De afhandeling ter zitting van de zaak van deze verdachte heeft plaatsgevonden binnen de termijnen die gelden voor snelrecht.